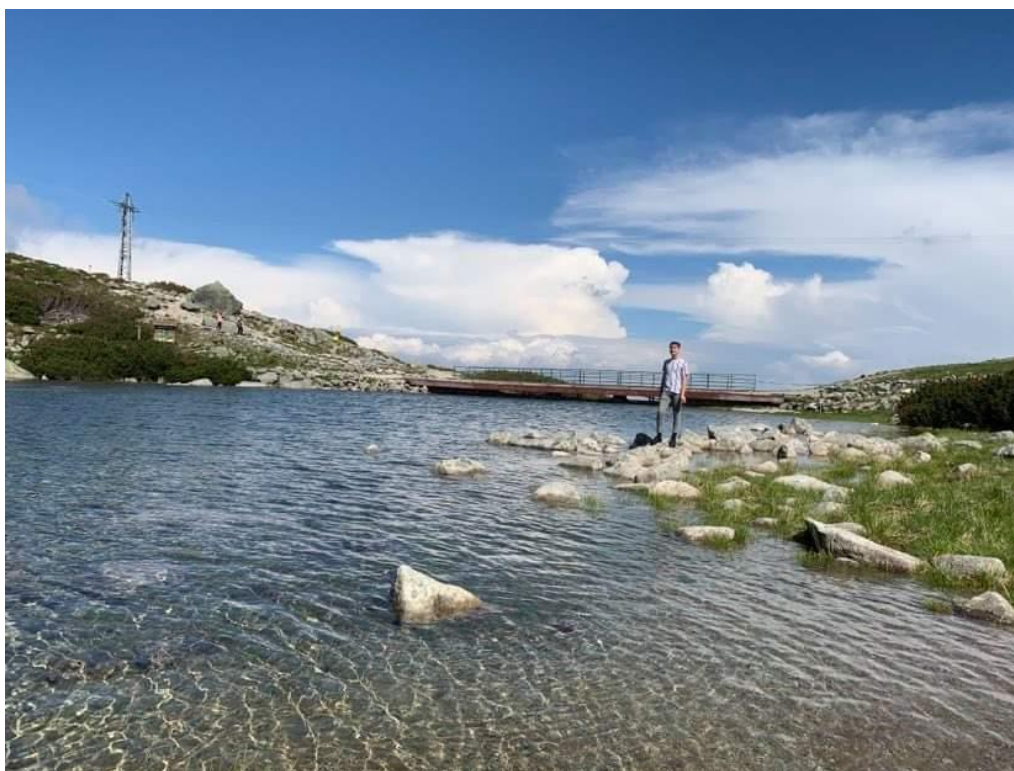

Nyári élmény

Az idei év kicsit más volt a Covid miatt, mint a többi, ez megmutatkozott a nyaralásunkban is. Június közepén vakációra indultam a családdal, vagyis pontosan anyukámmal, barátjával és az Ő velem egy idős fiával. E túrának az egyik izgalmas eseménye volt a magas Tátra meghódítása.

A Magas-Tátra a Kárpátok legmagasabb hegyvonulata, s egyben a világ legkisebb magashegysége a Tátra keleti részén található, Szlovákia és Lengyelország határán. Vannak területei, amik a turisták elől teljesen elzártak és vannak, amik megmászhatóak. Nagyon örültem neki, hogy fél év bezártság után egy ilyen szép és vírusmentes helyre el tudok jutni.

A szállásunk Ótátrafüred mellett, egy kis békés településen volt, egy új építésű modern apartmanban. Ennek jelentősége csak azért volt, mivel az eső elől sokszor kellett ide visszamenekülnünk. Az első nap azonban ragyogóan sütött a nap, így elindultunk a Tátralomnic irányába, hogy onnan felmenjünk libegővel a Kőpataki-tóhoz, ami 1772 m magasán van. Az utazás gyönyörű volt, a jó időnek köszönhetően messze el lehetett látni, és így igazán élvezni tudtuk a lebegést a magasban. A Kőpataki-tó mesés szép tengerszem, ahol rengeteg képet is készítettem, persze bele is estem a vízbe. Anya kicsit mérges volt, pedig meg sem mondtam neki, mennyire átázott a ruhám. De indulni kellett tovább a turistaúton, mivel hosszú út állt még előttünk. A Magistrál út egy szakasza egyenes, így nem volt fárasztó számunkra, mi gyerekek előre is tudtunk menni, azért, hogy a felnőttek ne is hallják minden szavunkat. Az első megálló

egy kis tisztáson volt, ahol az árnyas fák alatt a büfében hűsítő italokkal csillapítottuk szomjunkt. Azonban menni kellett tovább, de meg is érte, mert pazar vízesések látványa fogadott minket úgy kb. két óra múlva. A kristálytisza víz zubogott előttünk, erről több fénykép is készült.

Itt kicsit megpihentünk és folytattuk utunkat tovább. A terv az volt, hogy siklóval ereszkedtük le Ótátrafüredig, de ezt sikeresen lekértük, ami elég gyakran előfordul velünk, ettől igazán olyan izgalmas a közös túránk. Így még újabb 1,5 óra menetelés várt ránk a kisvonatig, ahol megpihentünk röpké 15 percre, amíg az visszaroogott velünk a kocsinkig.

Ez a nap ráébresztett arra, hogy milyen nagyszerű élményeket lehet szerezni, és még mennyi felfedezésre váró táj vár minket. Remélem, hamarosan lehetőség lesz újra utazni és gyűjteni a közös emlékeket.

Csontos Csongor 8.a

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola